

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Radana Malíka a soudců JUDr. Barbary Pořízkové a JUDr. Tomáše Herce v právní věci žalobkyně: **GREGOCAR, s.r.o.**, se sídlem Vlkošská 279, Vracov, zast. JUDr. Ing. Petrem Machálkem, Ph.D., advokátem se sídlem Pivovarská 58/8, Vyškov, proti žalovanému: **Finanční úřad pro Jihomoravský kraj**, se sídlem náměstí Svobody 98/4, Brno, proti rozhodnutím žalovaného ze dne 27. 5. 2022, č. j. 2969921/22/3010-00540-711474, a ze dne 27. 5. 2022, č. j. 2969989/22/3010-00540-711474, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 25. 3. 2025, č. j. 29 Af 44/2022-43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Předmětem projednávané věci je otázka, zda musí exekuční příkaz obsahovat odůvodnění rozdílu mezi výší nedoplatků uvedenou v exekučním příkazu a výší vyplývající z evidence daní (exekučního titulu), přičemž vymáhaná částka je nižší. Totožnou otázkou se Nejvyšší správní soud zabýval k podobné kasační stížnosti téže žalobkyně v rozsudku ze dne 20. 6. 2025, č. j. 10 Afs 64/2025-32.

[2] V návaznosti na vykonatelný výkaz nedoplatků sestavený ke dni 29. 3. 2022 nařídil žalovaný exekučními příkazy ze dne 30. 3. 2022, č. j. 1485700/22/3010-00540-711474 a č. j. 1489435/22/3010-00540-71147, daňové exekuce příkázáním pohledávky z různých bankovních účtů žalobkyně ve výši 2 100 005 Kč. Žalobkyně se proti exekučním příkazům bránila námitkami, které žalovaný zamítl výše nadepsanými rozhodnutími. Nepřisvědčil žalobkyni, že nedoplatky tvrzené v exekučních příkazech nesouhlasí s evidencí daní, a daňová exekuce je proto nařízena pro nesprávnou výši dlužné daně, anebo jsou exekuční příkazy nedostatečně odůvodněné. Žalobkyní doložený Přehled obrátů jejího osobního

daňového účtu ke dni 1. 4. 2022 zobrazuje pouze obraty, nikoliv údaje o zůstatcích na jednotlivých druzích příjmů. V den předcházející splatnosti jedné z dlužných daní z příjmů právnických osob byl na této dani vykázán přeplatek z titulu zrušených záloh na této dani, který byl v souladu s § 154 zákona č. 280/2009 Sb., daňového řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), použit na úhradu splatných nedoplatků. Ke dni nařízené exekuce tedy byly nedoplatky vykázány ve správné výši a exekuční příkazy jsou zákonné.

[3] Žaloby podané žalobkyní proti rozhodnutím žalovaného o námitkách krajský soud spojil ke společnému projednání a následně nyní napadeným rozsudkem žalobu zamítl. Nepřisvědčil žalobkyni, že námitky proti exekučním příkazům byly vyhodnoceny nesprávně, napadená rozhodnutí i exekuční příkazy jsou nezákonné a nedoplatky v exekučních příkazech nesouhlasí s údaji v evidenci daní. Exekuční příkazy shledal krajský soud řádně odůvodněnými. Nedostatek odůvodnění nelze spatřovat v tom, že u vymáhaných daní došlo před zahájením exekuce k jejich snížení z důvodu existence přeplatku ze zrušených záloh na daň z příjmů právnických osob. Daňové nedoplatky se vždy vymáhají v aktuální výši ke dni zahájení daňové exekuce. Krajský soud uzavřel, že žalovaný vše řádně odůvodnil a exekuční příkazy vydal na základě řádných exekučních titulů. Bylo na žalobkyni, aby zajistila včasnou úhradu svých nedoplatků a řádně plnila své povinnosti na úseku přiznání a placení daní.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla výše označený rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), na základě kterých požadovala napadený rozsudek zrušit a přiznat jí náhradu nákladů právního zastoupení.

[5] Stěžovatelka označila za sporné posouzení zákonných náležitostí exekučního příkazu. Trvala na tom, že nedoplatky uvedené v exekučních příkazech nesouhlasí s údaji v evidenci daní, přičemž žalovaný tento rozdíl v exekučních příkazech neodůvodnil, ač měl. Daňová exekuce tedy byla nařízena pro nesprávnou výši tvrzené dlužné daně, anebo jsou exekuční příkazy nedostatečně odůvodněné. V každém případě je dána nezákonnost. Krajský soud zákonnost nařízení exekuce posoudil nesprávně a nesprávně shledal zákonným postup žalovaného, který rozdíly v částkách sdělil až v rozhodnutích o námitkách. Stěžovatelka také zpochybnila, že v okamžiku nařízení daňové exekuce došlo k tvrzenému započtení.

[6] Napadený rozsudek považovala stěžovatelka za nepřezkoumatelný z důvodu zmatečnosti a nepřehlednosti. Krajský soud směřoval shrnutí argumentace stěžovatelky a vlastní hodnocení, aniž by bylo zřejmé, kdy jedno končí a druhé počíná. Odůvodnění napadeného rozsudku působí jako pouhé formální vypořádání žalobních námitek bez náležitého odůvodnění.

[7] Napadený rozsudek stěžovatelka označila též za vnitřně rozporný. Krajský soud na jedné straně souhlasil, že zákonnou povinností žalovaného je odůvodnit rozdíl mezi výší evidované a exekvované daňové povinnosti, ale na straně druhé není nutné odůvodňovat rozdíl způsobený úhradou daně provedenou správcem daně.

pokračování

[8] Žalovaný ve svém vyjádření navrhl kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou. Napadený rozsudek označil za jasný a srozumitelný, odlišení hodnocení soudu od žalobních námitek je zřejmé a krajský soud dospěl ke správnému závěru, že exekuční příkazy obsahují veškeré zákonné náležitosti včetně řádného odůvodnění. Žalovaný v exekučních příkazech nemusel rozepisovat započtení jednotlivých úhrad, které je dáno zákonem a stěžovatelce je známo. Setrval na závěru, že údaje v exekučních příkazech jsou v souladu s evidencí daní, do které stěžovatelka nahlížela prostřednictvím své daňové informační schránky. Zopakoval též, že přehled obrátů neobsahuje údaje o zůstatcích na jednotlivých druzích daní. Závěrem žalovaný odkázal na svá vyjádření ke kasačním stížnostem stěžovatelky podaným v podobných věcech a vedeným u tohoto soudu pod sp. zn. 10 Afs 64/2025 a sp. zn. 7 Afs 70/2025.

III. Právní hodnocení Nejvyššího správního soudu

[9] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je podání kasační stížnosti přípustné, z důvodů, které zákon připouští, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 102 a násl. s. ř. s.). Poté přistoupil k přezkumu rozsudku krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Ověřil také, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[10] Kasační stížnost není důvodná.

[11] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku z důvodu, že stěžovatelka nedokáže najisto rozlišit hodnocení soudu od žalobních námitek. Kasační soud souhlasí se žalovaným, že v odůvodnění napadeného rozsudku jsou rozlišitelné úvahy krajského soudu od shrnutí žalobních námitek, byť na sebe občas přímo navazují (např. stěžovatelkou zmiňovaný bod 25. napadeného rozsudku, ve kterém úvaha krajského soudu zjevně počíná slovy „Lze souhlasit s tím, že...“). Není ani vadou, osvojí-li si krajský soud závěry žalovaného, jak ve vztahu k některým žalobním námitkám učinil (k tomu viz rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, č. 1350/2007 Sb. NSS, nebo nověji ze dne 19. 7. 2023, č. j. 1 Afs 111/2022-30, odst. [14], a ze dne 3. 11. 2023, č. j. 8 As 68/2022-52, odst. [24]). Z odůvodnění napadeného rozsudku srozumitelně vyplývá, z jakých důvodů považoval krajský soud nařízenou exekuci i exekuční příkazy za zákonné. Je zřejmé, jakými úvahami se krajský soud při rozhodování řídil a jak se vypořádal se žalobní argumentací. Kasační soud proto shledal, že napadený rozsudek je přezkoumatelný ve smyslu judikatury tohoto soudu (viz např. rozsudky NSS ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003-75, č. 133/2004 Sb. NSS, nebo ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004-73, č. 787/2006 Sb. NSS). Tato kasační námitka tedy není důvodná.

[12] Důvodná není ani námitka vnitřní rozpornosti napadeného rozsudku. Lze souhlasit se stěžovatelkou, že formulace krajského soudu v bodě 26. napadeného rozsudku je nešťastná a vyznívá rozporně. Z celkového kontextu odůvodnění napadeného rozsudku ovšem jasně vyplývá, že krajský soud považoval povinnost žalovaného odůvodnit rozdíl mezi výší evidované a postižené daňové povinnosti za splněnou v rozhodnutí o námitce proti

exekučnímu příkazu. Krajský soud též uvedl, že exekuční příkaz se vydává na základě exekučního titulu a správce daně je povinen vymáhat daňové nedoplatky v aktuální výši (body 24. až 26. a bod 29. napadeného rozsudku). Napadený rozsudek je tedy srozumitelný.

[13] Co se týče posouzení zákonnosti exekučních příkazů, Nejvyšší správní soud již přdestřel, že se totožnou otázkou (odůvodněním exekučního příkazu co do rozdílu mezi evidovanou a vymáhanou daňovou povinností) zabýval k obdobné kasační stížnosti stejné stěžovatelky v nedávném rozsudku č. j. 10 Afs 64/2025-32. V tamním případě byla stěžovatelce nařízena exekuce prodejem nemovitých věcí a stěžovatelka shodně jako v nyní projednávané věci namítala nesoulad výše nedoplateků vyčíslené v exekučním příkazu s údaji v evidenci daní a s tím spojený nedostatek odůvodnění exekučního příkazu. Desátý senát shledal exekuční příkaz dostatečně odůvodněným a zákonným. Nejvyšší správní soud nyní neshledal důvodu se od jeho závěrů odchýlit.

[14] Desátý senát konstatoval, že exekuční příkaz, jehož vydáním je nařízena daňová exekuce a zahájeno exekuční řízení (§ 178 odst. 1 daňového řádu), musí splňovat obecné náležitosti rozhodnutí správce daně podle § 102 daňového řádu, tedy musí být odůvodněn. Dále připomněl funkci odůvodnění správního rozhodnutí, a že v oblasti správního práva není ojedinělé, že jsou kladeny nižší požadavky na odůvodnění rozhodnutí, jehož obsah má pro adresáta pozitivní dopady. Desátý senát považoval za podstatné, že tvrzený nesoulad mezi částkami v exekučním příkazu a vyměřenými nedoplatky je ve prospěch stěžovatelky, jelikož daňový nedoplatek byl snížen oproti původně stanovené daňové povinnosti. Tento nesoulad proto není způsobilý negativně zasáhnout do veřejných subjektivních práv stěžovatelky. Snížení nedoplatku ve prospěch stěžovatelky tedy nemusí být v exekučním příkazu explicitně spočítáno, pokud žalovaný v exekučním příkazu identifikoval exekuční tituly a výše nedoplateků odpovídala jejich skutečné výši. Desátý senát též připomněl, že případný rozpor evidence daní s daňovými povinnostmi vycházejícími z rozhodnutí správce daně, typicky v důsledku chyb v evidenci či numerických chyb, je možno napadnout žalobou jako nezákonný zásah. Stěžovatelka však napadala exekuční příkaz, nikoliv evidenci samotnou (viz zejména odst. [12] až [14], [16] a [20] rozsudku č. j. 10 Afs 64/2025-32). Obdobně je tomu v nyní projednávané věci.

[15] I nyní je tvrzený nesoulad mezi dříve stanovenou a vymáhanou daňovou povinností ve prospěch stěžovatelky, která brojí pouze proti odůvodnění tohoto rozdílu až v rozhodnutí o námitce proti exekučnímu příkazu. Dle kasačního soudu jsou exekuční příkazy stejně jako v případě řešeném desátým senátem dostatečně odůvodněné, neboť jsou v nich především jednoznačně vymezeny exekuční tituly (vykonatelné výkazy nedoplateků obsahující v souladu s § 176 odst. 2 daňového řádu mj. rozhodnutí ve věci stanovení jednotlivých daní) a jednotlivé vykonatelné daňové nedoplatky, které se neodvíjí od evidence daní, nýbrž od své aktuální výše (srov. odst. [20] rozsudku č. j. 10 Afs 64/2025-32).

[16] Podobně jako v rozsudku č. j. 10 Afs 64/2025-32 je dostatečné, že žalovaný vysvětlil pro stěžovatelku pozitivní rozdíl mezi nedoplatky až v nyní napadených rozhodnutích o námitkách, právě v reakci na námitky stěžovatelky. Jak připomněl již krajský soud v bodě 25. napadeného rozsudku, právě v rozhodnutí o námitce (§ 159 daňového řádu) proti exekučnímu příkazu je správce daně povinen odůvodnit, proč považuje za nedůvodné výtky, jimiž daňový subjekt zpochybňuje zákonnost exekučního příkazu (právní věta rozsudku

pokračování

NSS ze dne 24. 3. 2017, č. j. 4 Afs 1/2017-193). To žalovaný v nyní napadených rozhodnutích učinil.

[17] Exekuční příkazy jsou tedy zákonné a krajský soud věc posoudil správně.

[18] K poslední kasační námitce stěžovatelky, kterou zpochybnila započtení zrušených záloh na daň z příjmů právnických osob (v důsledku kterého je vymáhaná daňová povinnost nižší oproti původně stanovené daňové povinnosti), Nejvyšší správní soud uvádí, že ji neuplatnila v řízení před krajským soudem, ač zjevně mohla. Naopak v žalobách výslovně konstatovala, že částečná úhrada daňové pohledávky započtením přeplatku může být pravdivá (odst. 13 a 14 žalob). Tato kasační námitka je proto nepřípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Nejvyšší správní soud kasačním námitkám nepřisvědčil a neshledal ani vadu, ke které by musel přihlédnout z úřední povinnosti. Kasační stížnost proto zamítl podle § 110 odst. 1, věty poslední, s. ř. s.

[20] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka, která neměla ve věci úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení, a žalovanému nevznikly náklady nad rámec úřední činnosti.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. června 2025

JUDr. Radan Malík
předseda senátu